

[Karl Olsen.]

analyse var, at det, der havde skabt den uforholdsmæssige vækst i budgettet, var, at staten under den store prisopgang har båret prisstigningens konsekvenser på en lang række områder. Den højtærede minister er ikke blind for det sociale problem i forbindelse med den førte politik og er klar over, at det store statsbidrag til befolkningens leveomkostninger kan forklares som en følge af inflationen. Det lange og det korte bliver, at vil man en betragtelig udgiftsreduktion — og det er jo det alle ser hen til —, så må man erkende, at når prisfaldet melder sig i detailpriserne, må det være rette tid at afvikle statstilskuddene til visse forbrugsvarer. Staten er jo — sagde finansministeren meget rigtigt — ikke noget i sig selv, den har ikke andre midler end dem, den opkræver hos borgerne. Det er derfor i det lange løb urimeligt at opretholde en tilstand, der betyder, at vi som skatteydere skal udrede ca. 200 mill. kr. for, at vi som forbrugere kan købe varer til underpris.

Vi vil fra konservativ side anse det for heldigt, om afviklingen af disse tilskud kunne komme til at følges med et iøvrigt faldende prisniveau. Det ville gøre tilpasningen mellem lønniveau og prisniveau lempeligere. Men vi erkender også fra konservativ side, at opgaven må løses med al mulig hensyntagen til de mindrebemidlede forbrugere.

Lad mig til slut gøre et par bemærkninger om forfatningsproblemet.

Arbejdet i forfatningskommissionen nærmer sig sin afslutning, underudvalgene slutter deres arbejde, opsamlingsudvalget og plenarforsamlingen kan nu snart gå i gang med de afsluttende forhandlinger. På en lang række punkter er enighed nået, men der er endnu vigtige problemer, der står uløste hen.

Blandt de spørgsmål, der stadig er til diskussion, er arvefølgen. Vor stillingtagen til denne sag er ikke bestemt af vor principielle opfattelse af kønnenes ligestilling. Ud fra vor dybt rodfæstede overbevisning om det demokratiske arvelige monarki som den mest betryggende regeringsform, har vi fundet det betænkeligt at lade tronen overgå til en sidelinie, når der er børn i den regerende konges ægteskab. Vi anerkender derfor en datters arveret, men ud fra vor monarkistiske indstilling finder vi det hensigtsmæssigt

og velbegrunder, hvad der er skik i andre monarkier, at en yngre søn af en regerende konge eller dronning går forud for en ældre datter. Det konservative standpunkt under de fortsatte forhandlinger vil derfor uforandret være, at søn arver før datter.

Vi har af flere grunde, som jeg i denne forbindelse ikke skal komme nærmere ind på, da de er almindelig kendte, overvundet vor tvivl om etkammersystemet som Danmarks fremtidige rigsdagsordning, men forudsætningen for vor accept af etkammersystemet er, at vælgerfolkets direkte indflydelse styrkes i forfatningen ved, at folkeafstemningsprincippet knæsesættes i den kommende forfatning på en sådan måde, at der bliver tale om en realitet og ikke om en tom skueret. Forsøget på fra radikal side at presse procenten af rigsdagsmedlemmer, der skal til for at kræve et forslag ud til folkeafstemning, højere op end de hidtil aftalte 33 pct., gør os betænkelige. Såvel denne procent som procenten af vælgere, der skal til for at forkaste en af rigsdagen vedtaget lov, må ansættes således, at befolkningen føler, at der hermed gives den en klar mulighed for direkte at få forelagt til et ja eller nej enkle, klare sager.

For en konservativ betragtning er det naturligt i det hele taget at føre tanken om betryggelsen af mindretallet ret stærkt frem i denne forbindelse, f. eks. er for os domstolens prøvelsesret noget, der bør styrkes. Ingen lov bør således under en kommende grundlov kunne bestemmes, at spørgsmål om lovens fortolkning ikke skal kunne indbringes for en domstol.

Endnu ligger tilbage de for os meget vigtige problemer i forbindelse med grundlovens §§ 80 og 81, ejendomsparagraffen og erhvervsfrihedsparagraffen. Regeringspartierne har til disse to paragraffer i fællesskab stillet ændringsforslag. Disse ændringsforslag er ikke ultimata; men de resultater, der på disse to områder vil blive nået, vil i høj grad være bestemmende for min gruppes endelige standpunkt. Vi ved jo alle, at der skal mindst 45 pct. af samtlige vælgere frem til bekræftelse af den nye grundlov. Det er derfor ikke nok, at den ene part ved forhandlingsbordet bøjer sig, også den part må yde sit bidrag til at give det endelige forslag en udformning, der sikrer det imod at bryde sammen ved folkeafstemningen.

Hvis man vil en ny grundlov — og det vil det konservative folkeparti —, så må man